

Toni Xuclà: «Palau i Fabre et fa sentir dins un quadre d'impacte de Dalí»

Ramon Mirabet i Toni Xuclà són entre els cinc finalistes al Premi Miquel Martí i Pol del Certamen Terra i Cultura amb la musicació del poema «Salvador Dalí» de Josep Palau i Fabre

Toni Xuclà i Ramon Mirabet | Juan Miquel Morales

El jurat del Premi Miquel Martí i Pol 2017 organitzat pel Celler Vall-Llach ha escollit entre els cinc finalistes el duet **Ramon Mirabet i Toni Xuclà**, finalistes al Certamen Terra i Cultura per la seva musicació del poema "Salvador Dalí", de Josep Palau i Fabre, primer senzill que presentava el disc col·lectiu que va commemorar enguany el centenari del naixement del poeta, *Josep Palau i Fabre. Doneu-me un cor més petit, que aquest que tinc no se m'omple* (Picap, 2017).

Quina afició tens de musicar poemes?

Toni Xuclà: Musicar poemes per mi és un repte: convertir un poema en una cançó. Sembla el mateix però no ho és. De fet no m'atreu tant la idea de "musicar poemes" com de convertir-los en una altra cosa. Per si mateixos els poemes ja tenen tot el sentit, m'agrada transformar-los. És una oportunitat per ressaltar el que t'ha colpit. En el fons voldria que la gent escoltés una cançó amb una lletra meravellosa sense adonar-se que es tracta d'un poema. Com va passar a Federico García Lorca, quan en un *tablao* van cantar un poema seu i quan va demanar si sabien de qui era aquella lletra li van respondre que era popular: es va sentir molt feliç. En el fons els poemes són l'antítesi de les lletres de les cançons: tradicionalment, una lletra d'una cançó ha de dir poques coses

en molt espai i un poema diu moltes coses en poc espai, a cada vers. D'aquí ve el repte.

I "Salvador Dalí" en concret quines coses et va dir?

T.X: Aquest poema em va captivar de seguida. D'entrada em va interessar el fet que reunia dos genis: Palau i Fabre i Salvador Dalí, un parlant de l'altre. Però el que realment em va captivar va ser el fet d'adonar-me del que per a mi intenta fer el poema: no descriure Dalí, sinó fer-te sentir el mateix sentiment que t'impacta quan contemples un quadre de Dalí. Aquesta barreja exuberant d'imatges en què cadascuna és un quadre i una idea, i on estan totes juntes caòtiques i ordenades alhora. Imatges que són petites i expressen coses molt grans, com el temps, la mort, la interpretació de la realitat, el sexe...

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=wloby8-nTVs>

Com us heu enfrontat a la musicació i què valoreu del poeta triat?

T.X: La idea musical que vaig tenir parteix d'aquesta idea de les coses grans i petites. La cançó comença amb imatges molt potents però cantades a cau d'orella, donant poc relleu a imatges molt contundents, i contrasta amb la tornada amb un to molt més èpic on venen les frases centrals que volíem destacar. **Ramon Mirabet** va entendre la idea d'una manera molt natural, quasi telepàtica. I la seva veu li ha donat una volada espectacular. Tot això envoltat de sonoritats de guitarres amb efectes que suggereixin un món personal quasi irreal. Palau i Fabre no té pèls a la llengua i no es talla gens a l'hora de dir coses enormes i fer servir paraules com coit o esperma, que en el seu temps van ser molt polèmiques i de fet el poema va estar prohibit molt de temps. Aquestes cares diferents que té Palau i Fabre en la seva obra m'encanten; és capaç d'escriure poemes d'amor des del cor o des d'un lloc molt físic.

Què us sembla el fet d'haver quedat finalistes en aquesta edició?

T.X: Tant el **Ramon** com jo estem molt contents, naturalment! I li estic molt agraït per la dimensió que ha donat a la composició, és brutal com ha fet la cançó tan seva. Parlem molt sovint del que ens va agradar compartir aquest petit projecte. Ens vam entendre de seguida. I veure que té continuïtat i que ha pogut seduir més gent ens fa molt feliços a tots dos.

Per què els cantautors s'han vinculat sovint amb poetes aquí?

T.X: Sens dubte per la llengua. És una llengua de lluita constant. De defensa constant. Però així i tot, si no tinguéssim uns grans, enormes poetes, no ho faríem tan sovint. Hi ha una qualitat extraordinària amb una llengua que els necessita i els estima. Una combinació imbatible.